



PRIJELAZ ZA DIVLJE ŽIVOTINJE

IVANA BODROŽIĆ



SADRŽAJ

DJEČJE PJESME	5
<i>Sve je spremno za Tvoj dolazak</i>	6
<i>Jednog dana, kad vi budete umrli</i>	7
<i>Malo mi treba da odem preko ruba</i>	8
<i>Iz svoje djece izrasla sam tvrđa i tamnija</i>	9
<i>Prošli smo mrtvu pticu</i>	10
<i>A jesu li bedaci dedi otkinuli ruke?</i>	11
<i>Nikada nećete saznati koliko vas volim</i>	12
MAMINE PJESME	14
<i>Dragi Bog prebiva u detalju</i>	15
<i>Noć je bila duga, izlazi sunce</i>	16
<i>Sve se ozbiljnije molim Bogu</i>	17
Soba 39	18
Jedan dan na moru	19
<i>Mogao bi biti tumor</i>	20
<i>Moja mama donosi vijest</i>	22
<i>Za svoj pedeset i šesti rođendan</i>	24
TATINE PJESME	25
<i>Bila sam jučer u Hotelu Dunav</i>	26

<i>Da je Matoš kojim slučajem znao pisati ovako</i>	27
<i>Bio je to 17. 11. 2012.</i>	28
<i>Vučemo se cestom uz polje</i>	29
<i>Kod nas je drum široka cesta</i>	30
 PRIJELAZ ZA DIVLJE ŽIVOTINJE	32
<i>Imam prijelaz za divlje životinje</i>	33
<i>Bio je mrak</i>	34
<i>Svaku večer četrdeset pet minuta radiš na sebi</i>	36
<i>Jutros su me iz kreveta digle trešnje</i>	37
<i>Stajale su pored ceste, te dvije žene</i>	39
<i>Sada trebam pisati</i>	40
<i>Buce debeljuce cupkaju i sopću</i>	42
<i>Oduvijek sam žalila ljude na blagajni</i>	44
<i>U čekaonici naše ambulante je glasno</i>	45
<i>Umro je u strašnim mukama</i>	47
<i>Poezija ne trpi prenemaganje</i>	48
 SKRIVENI FAJL	50
<i>Ne mogu napisati pjesmu</i>	51
<i>Jednom ću napisati nešto o samoći</i>	52
<i>Moja baka nikako da umre</i>	54
<i>Ležala sam potrbuške na krevetu</i>	55

<i>Već dugo razmišljam, danima</i>	57
<i>Tvoja žena bi trebala imati strast za prirodu</i>	58
<i>Baka je napokon umrla</i>	59
<i>Ja sam opsjednuta sobom</i>	60
<i>Kupujemo vrata</i>	62
<i>Već mjesecima ne napuštamo položaj</i>	63
<i>Ljepši si</i>	64
<i>Carmen i Carlos</i>	65
<i>Posjedovat ću te</i>	67
<i>Ti si moj Krist</i>	68
 O autorici	 69
Impresum	70

DJEČJE PJESME

*

Sve je spremno za Tvoj dolazak.
Rat je završio,
Prokrijumčarena kockica, dvije čokolade u rađaoni,
Žuborenje vode u boci s kisikom,
Tata kaže: to je more.
Veličanstveni trenutak Tvog dolaska
Na svijet, a samo mi plaćemo od sreće.
I evo ga.
Za sada najopipljiviji trenutak mog majčinstva
Ljubim te u tvoja malena leđa,
Najčešće ostajemo same, dvije djevojčice,
Onda predemo priče.
Kroz prozor čujemo lepet krila.
Lepet.
Kako ću ti to objasniti, toliko toga je potrebno:
Perje, vjetar, prostor slobode, šuplje kosti
Moja mama je jednom za mene ukrala
Crne plišane tajice u Nami,
Za to je potreban rat, dijete bez tate,
I početak nove školske godine.
Ljubim te u Tvoja malena leđa,
Bojim se da se svijaju, umjesto da tepam,
Govorim potpuno krive riječi na Tvoj dvadesetdrugi dan,
A trebat ću Ti objasniti ovaj cijeli svijet.

*

Jednog dana, kad vi budete umrli,
Ja ću imati konja, on će me čuvati,
Imat ću i muža
I svaku ću noć spavati na kauču...
Kad vi budete umrli.

Kaže ona, mirnim i zvonkim glasom.
Odmjereno.

Dobro, ali dotad nas moraš slušati,
Jer svakako previše traže
Za krug na patuljastoj životinji, nalik konju,
Koja stane pa krene i dobro se uklapa
U ovaj okićeni gradski trg.

Sve dok joj ne pogledaš u oči,
I roditeljima čija se djeca smjenjuju
Na njezinim dlakavim izlizanim leđima
I svome djetetu
I sebi.

Jednoga dana...
Stvari će se promijeniti,
O, kako će se promijeniti.

*

Malo mi treba da odem preko ruba.
Sad je već noć i ona spava,
a zaboravila sam pogledati njezina leđa.

Ima ta jedna knjiga, čitali smo je oboje,
junakinja, tako se kaže za glavni lik,
djevojčica, umire od leukemije, umire od početka,
i zna se da će umrijeti, i nitko tu ne može ništa.
Zamisli da ne možeš spasiti vlastito dijete.

Nitko ne može spasiti nikoga.

Mrznem u toj misli, stranicu po stranicu,
klizim prema plavom samotnom trenutku umiranja,
zadnje odlazi osjetilo sluha.

Na početku imala je tu masnicu na kralježnici,
tata je vidio, tako je počelo.
Neki dan dok sam ju kupala, kamenčići iz parka
rasipali su se po pločicama, tuckali veselo,
nastavljajući njeno poslijepodne,
vidjela sam nešto, masnicu na leđima,
plavu kao samotan trenutak.

Reci da se udarila, reci.
Udarila se, kažeš.
To me je neki striček, striček viršl, smije se.

Zamisli da ne možeš spasiti nikoga.

Ne misli.

*

Iz svoje djece izrasla sam tvrđa i tamnija.
Isprobavam razne opcije u glavi.
Dok sjedim u parku i gledam:
Kolud unaprijed ne odmata se kako treba i onda, bum!
Trava. Zeleno. Kamen i crveno.
Kraljević odlazi u svijet potrbuške,
A vila Grozdana postavila je trnje posvuda.
Tu budi i neću da čujem da netko viče na tebe,
Naredi moja kćer mama, a plastične oči ni da trepnu.
Zato što ja tako kažem.
Je l' ti jasno.

*

Prošli smo mrtvu pticu.
Kako se našla tamo, točno na bijeloj crti
One bi trebale imati taj osjećaj,
Spasiti se nekako od kotača.
Kada vozim, tisuću puta, ti vrapci
Uvijek izrone na drugoj strani,
Nikada ne ostanu dolje.

Još jedna mrtva ptica

Nakon nekoliko kilometara u suprotnom traku.
To nije dobar znak
One bi trebale znati nekako.
Ne znam.
Danas je praznik, park je pun djece,
Djeca hrane ptice, ptica je puno,
Mrtvih je na cesti više nego obično.

Tračak nade:

Je l' pada mrak, mama?
Prene me glas iza sebe.
Još malo, uskoro.
Ali nije sad, je l' da nije? – pita.
Nije. – kažem.

*

A jesu li bedaci dedi otkinuli ruke?

Nisu.

Ali su ga ubili.

Jesu.

A jesu tebe tukli?

Nisu. Ja sam pobjegla prije nego što su došli.

A jesu ti zapalili kuću?

Jesu.

I sve haljine su ti zapalili i barbike,

Onda si imala samo jednu bebu.

Da.

I šta si im onda rekla?

Ništa, ja sam pobjegla prije nego su oni došli.

A šta su oni tebi rekli?

Otiđite odavde, ovo je naš grad.

I macu si ti ubili?

Pa maca je ostala tamo.

Jadna maca.

A jesu zakopali dedu pod zemlju?

Jesu.

A gdje?

Ne znam.

Ali on me sad gleda s neba.

Da.

A kako kad nema oči?

Pa duša nema oči, ali te svejedno može vidjeti.

Ja mrzim bedace. Ja ću njih nogom.

Nemoj mrziti.

A zašto?

To nije lijepo.

*

Nikada nećete saznati koliko vas volim

Koliko uživam u mirisu sjajne trake sline
Koja se rasteže između tvoje brade,
Niz vrat, do okovratnika majice,
Dok uplakan histerično vrištiš
Kako mi više nećeš biti sin,
Imaš tri godine i zgazit ćeš me biciklom.

Nikada nećete saznati koliko vas volim

Kad navečer uđem u sobu da te još jednom pokrijem,
Preplavi me strah od onih koji će ti ući u život
Uvijek si otkrivena
Nekad skineš i donji dio pidžame,
Spavaš s isturenom golom guzom
Grizla bih i ljubila to moje mekano meso,
Samo je moje.

Nikada nećete saznati koliko vas volim

Dok sjedite jedno pored drugog
Na mašini za pranje rublja, okupani i mirisni
Usred ove prljavštine,
Dok režem dvadeset noktića,
Odumrlih stanica vaših malenih tijela.
Samo prema smrti idemo.

Nikada nećete saznati koliko vas volim

Jer sam previše umorna
Od ujutro vičem
Jer predugo ulazite u auto
Jer nisam ono što ćete htjeti da budem
Jer lažem o svijetu u kojem živite

Jer lažem o sebi i drugima
Jer ne znam bolje.

Nikada nećete saznati koliko vas volim
I kako se spremam, jednoga dana
Da vam se prestanem miješati u život.

MAMINE PJESME

*

Dragi Bog prebiva u detalju,
ali mi već dugo ne vodimo ljubav suvišnim pokretima.

Sjećaš li se kad si mi jednom
otkrio krpelja na unutarnjoj strani bedra?

Uplašila sam se, ali ti si napravio sve, sve,
ulje, alkohol, tvoja slina, poljupci.

Od ničega se tada nije moglo umrijeti.

Sada je drugo.

Detalj prebiva u meni,
dragi Bog u njegovu minimalnom pokretu,
svjedoči Ga tvoj dlan na mom trbuhu.

Odgovaram za jedan cijeli svijet,
svako jutro kad za sobom zatvoriš vrata,
stubište, vlak, posao.

Svijet i ja ostajemo sami, umotani u malo
toplog pamuka i kože.

Čekamo da padne mrak
i čudo ponovnog susreta,

jer danas se od svega može...

*

Noć je bila duga, izlazi sunce.
Puniš pluća zrakom, za plač, za život
pa onda maleni osmijeh.
Moramo se umiti svako jutro, moje zlato,
uhvatim se kako ti tepam, da te Bog vidi,
govorila je moja baka,
dugo je žmirio, barem na jedno oko, mislim ja.
Majka Božja plače kad malene curice prde,
rekla je komšinica Marija,
a moja mama uvijek doda manje doktoru,
manje doktoru,
uvijek pijevno i uvijek dvaput.
Odmah neizostavno tražiš hranu, moje tijelo,
nema stajanja, odmora, odlaganja.
Svi sveci na nebu uprli su oči u nas,
grli me tvoje malo, obvezujuće tijelo.
I danas sam tvoja mama, hrana, sve na svijetu,
tako dovoljna.

*

Sve se ozbiljnije molim Bogu
da taj život nikada ne prestane.
Sinoć mi je trebalo da se sjetim...
Kako se zvalo to mjesto, taj sklop okolnosti
u kojima sam nekada živjela,
prognanički smještaj, tako se zvalo.
Znam da su bile dvije riječi,
trebalo mi je da se sjetim...
Privijam se uz tebe,
mi smo dvije preodgovorne osobe,
dva prerano sazrela djeteta,
mi imamo bebu u drugoj sobi.
Pomisao na smrt je tako daleka.
Sjenoviti balkoni me podsjećaju na Vukovar.
Lipe u lipnju,
lubenice u kadi,
ulica Borisa Kidriča,
mjesto nepomućene sreće.
Ne znam uopće tko je taj čovjek.
Mjesto,
Mjesto na kojem ćemo provesti noć,
ti,
mjesto na njenom vratu,
tako valjda miriše raj,
ma samo da me život ovaj put poštedi
da me zaboravi.

SOBA 39

Bila je tamo jedna, dvadeset i šest tjedana,
i gotovo, ni plaća, ni ništa, na stolicu tablete
za zaustavljanje mlijeka. Radio Marija
cijelu noć i neki ljudi iz molitvene zajednice.

Onda druga kojoj je prvi nevjenčani muž
odveo dijete u Srbiju, ni glasa, ni pisma,
zna da je živa, curica.
S ovim mužem je htjela, sređen život i sve,
ali već drugi put, samo dođe do tri mjeseca i gotovo.

Treću su doveli zadnji dan, mladu i lijepu,
na drugom katu je ostao trbuščić, kilu i osamsto.
Ja sam joj rekla da će sigurno, sto posto biti dobro.

Meni su se ispričavali što su me stavili u tridesetdevetku
s tim ženama jer je tu noć bila velika gužva,
nije bilo mjesta.
Kad su mi je donijeli nisam htjela da ju gledaju.

JEDAN DAN NA MORU

Večer ne miriše na rakove i školjke,
noć će biti duga i isprekidana plačem.
Spavamo u krevetima na kat
da nam u sobu stane još jedan, mali.
Nekom retardiranom dječaku u susjedstvu
kupili su kućne karaoke, to ga strašno veseli,
veseli ga do dugo u noć.
U ovom dvorištu ne žive bube,
nego krvožedna stvorenja najgore vrste
i ona je ujutro sva natečena.
Na plažu ne možemo.
Smeta joj sunce pa opet plače.
Kupamo se na smjene, pola sata ti, pola sata ja.
Zaronim pod vodu da uhvatim zraka.
Navečer se susjedi spremaju u restoran,
a mi punimo mali gumeni čamac vodom
da bude kada, ona se smije.
Od sreće zaboravljamo gdje smo.
Večer je ljepljiva i sparna, neće da spava, onda plače.
Dugo je uspavljujemo, ti, ja, ti, ja...
Poslije sjedimo na terasi,
Kažeš: sjećaš se ljetos kad smo bili..
Kažem: da, bilo je barem deset kišnih dana,
vrijeme je bilo zbilja grozno.

*

Mogao bi biti tumor
A možda je multipla skleroza
U svakom slučaju, Vi se ne uklapate u kliničku sliku.
Gleda me mlada doktorica,
Svojim plavim očima, plavim kao more,
Kad ih zaklopi ima savršenu svjetlucavu dugu
Jutros razvučenu tušem
Bez i jedne mrlje
Dok ja imam tri malene lezije,
Koje se ne uklapaju.

Ima dva sina, i oca poznatog liječnika
Preko kojeg mi je svekrva sredila pregled,
Fokusiram se na nju
Na decentno prstenje, narukvicu kojom zveckea, sjajnu
Čistu i uglancanu,
Cijelu takvu, i na njen kombinezon,
Sedefasto bijeli, sigurno je pod suknjom, i bistar pogled,
Ne kao moja zamućena tekućina,
U dubinama leđne moždine,
Po kojoj sam ja ja, a ona ona.

Tako da se ne uklapam
Baš ni u vlastiti život, u svojih dvadeset pet godina,
Ni u sliku svoga djeteta,
Koje nema moje oči, nema baš ništa moje
S ovoga svijeta, što bi joj mama ostavila,
Njene su plave i bistre,
Ne zelene i mutne, kao Dunav pod mostom,
Kod granice.
Doktorica priča na mobitel, više brblja,
Ispravlja jedno koljeno i sva je u toj čarapi
Koja se neuklopljivo nabrala na njenoj nozi.

Ima takvih ljudi, s djecom, s plavim očima
Sa životom,
A ima i ovih mutnih, s oligoklonskim vrpčama,
Ako treba, nek bude brzo,
Nek me što prije zaboravi,
Moje sretno, plavooko dijete.

*

Moja mama donosi vijest:
Vidjela sam sad onu ženu od onog konobara
Sva je podbuhla
Kaže mi Lidiya da je gotova,
A ima troje djece

Pet, kažem
Molim?
Ima pet sinova, mama,
Najmlađi je kao i moj

Vidjela sam je neki dan pred zgradom,
Prije je nosila maramu,
A sad ima novu kosu ili je to perika

Hoda ispred svog sina, on uporno stoji,
Kao svi trogodišnjaci na svijetu
Sam na tom parkiralištu
Crven, balav i uplakan

A ona mu viče: Ostavit ću te, Vuk će te pojesti!

Primijeti da sam zastala i gledam, pa kažem,
I ja prijetim vukovima, i svim čudovištima, ali opet ništa

Ma ovaj je gori od najgoreg čudovišta,
Zato se ničeg i ne boji

Moja mama skida jaknu
I na stol spušta iznutra orošenu plastičnu zdjelu
S knedlama uvaljanim u krušne mrvice
Punjenim pola pekmezom od šljiva,
Pola od marelica
Vrti glavom
Venki su odrezali obje

Tini jednu

Lidiji će isto drugu

Kroz prozor se vidi pun mjesec

Jasno se čuje

Zavijanje

*

Za svoj pedeset i šesti rođendan
Moja mama je pušila travu.

Sa sedamnaest godina je počela raditi
S devetnaest se udala
S devetnaest je rodila
Prvi put
S trideset šest je ostala bez posla
S trideset šest je ostala poluudovica
S četrdeset je ostala bez oca
S četrdeset i tri me zadnji put ošamarila
S pedeset jednom je postala baka
Prvi put
S pedeset i tri je ostala siročče.

Trećinu života ne spava.

Sjedimo tako za stolom,
Pušimo svi troje, ona, moj muž i ja,
Kaže, pa ja ništa ne osjećam,
Kažem, pa ti ni ne možeš više ništa osjetiti.

A pogledaj vas dvoje, oči vam se cakle,
Cakle se i tebi, mama, samo se ne vidiš,
A to je prvi znak da te lupa.

Ja sam razvaljena, ali ne želim da ona to vidi,
Pred njom sam sabrana,
Velika i iskusna,
Meni isto trava ništa ne može,
Opaka sam i zajebana, još više nego ona.

TATINE PJESME

*

Bila sam jučer u Hotelu Dunav.

Ima dvije zvjezdice
(kažu da je doručak grozan,
ali ovih dana su ga nešto popravili,
jer ima više gostiju).

Prije nekoliko godina napisala sam tu pjesmu
Koja je postala prilično poznata
I izgleda da je dosta dobra.

Neki ljudi čak i plaću dok je čitaju.
Preveli su je i na njemački jezik.
Gospodin koji je to radio pitao me je,
Pomalo prestravljeno,
Je li to zaista o vašem ocu?
Tko zna kako ga on zamišlja.

Nakon tog romana, koji isto govori o jednom Hotelu,
Ljudi me pitaju, je li vaša mama još uvijek živa?
(Rado bih i ja njih pitala isto,
ali čini mi se nekako neumjesno,
vjerojatno je u meni problem.)

Sjedim za stolom u restoranu,
Baš tim, koji gleda na vrata kuhinje,
To su dvokrilna vrata koja olakšavaju prolazak
S rukama punim posuđa,
I valjda zbog njihove neprestane gibljivosti
Čini mi se kao da će se svaki tren pojaviti.

Zamišljam nekog preko puta sebe,
Nekog tko ne pita takve stvari.

Nekog, tko se ne čudi toliko.

*

Da je Matoš kojim slučajem znao pisati ovako,
Da ga je netko samo uputio,
Napisao bi
1991. - 2012.
Jebem vam mater ratno profifiersku
Na zidu srama, pod svima nama zločinačka jama,
Takve crne oči ima Moja mama,
Serem vam se na vašu na srcu desnicu,
Austrijskim bankama orijentiranu ljevicu,
Ja vidjeh negdje ladanjski taj skut
Na lijepo mjesto zaveo me put,
Jebalo vas domoljublje s lažnim suzama,
Stoko bahata u bankarskim uzama.
Jer sram me priznati svoga roda ime,
Pred vama priključenim na sažgalo državno vime.
Jer Hrvatsku mi moju objesiše,
Ko lopova, za volju Zna se kome,
Pa vas lijepo molim, prema tome,
Ostavite više te suhe kosti,
Za Hrvata pravog,
Koji već desetljećima posti.

I još se, za kraj, popišam na nadzorne odbore.

Ali, Matoš je znao bolje.

*

Bio je to 17. 11. 2012.,
Dan užarenih telefona
I novinarka iz rubrike "Društvo"
(tema je degradirala iz "Politike")
Poslala mi je elektroničku poštu, s naslovom: Hitno!

„Treba mi deset rečenica o tome
Kako danas doživljavaš ratne patnje
I jesu li iza nas?
Neka bude što prije,
Urednica mi sjedi za vratom.
I.“

Spremala sam se da izvrnem utrobu
Pa prokopam po traženom mesu,
Kad je zazvonio telefon,
Novinar mozaik emisije, želio je umjereno krvav, uživo.
Rekla sam ne,
A on je zaista trebao taj odrezak,
Može i drugi, ako već ne baš taj,
Uputila sam ga na poznanika,
Kojem su u ratu ubijeni i mama i tata.
U, super, rekao je, cvokoćući zubima i oblizujući se,
Da, stvarno super, rekla sam,
Tek malo je uvukao jezik, i srdačno pozdravio.

Taman sam se spremala da izvrnem utrobu,
A onda me uhvatio sram,
Sav onaj koji je njih zaobišao,
I trenutno sam presahnula.

*

Vučemo se cestom uz polje
Sunce je popizdilo.

Ja sam, pomalo je to već i javna stvar,
Vlasnica traume.
I voljela bih te,
Sad kad smo prijatelji,
Odvesti do rupe koju mi je brat jednom pokazao.

Međutim, trava je narasla,
Ti si Srbin
A ja nisam više sigurna gdje se nalazi,
Ali valjalo bi da se pojavi
Ispast će da sam sve izmislila
Ne želim se osramotiti.

Lažni taksist nas čeka da obidemo
Znamenitost
Jedan kapak mu visi
Zaradio je osminu rezervoara
Znoji se i proklinje biznis
Uzima nam novce
Vozimo se.
Šutimo.

Ima boga.

*

Kod nas je drum široka cesta
Uz drum, kod nas se nalaze kuće u nizu
Naslonjene su jedne na drugu
Imaju visoke kapije
Bašte ruža na ulici uz stazu
Hoklice koje čekaju rumena predvečerja
Da deda izađe van, prošeta gore dolje stazom
Ruku spojenih na leđima, dok fićuka,
S tranzistorom blizu dlakavog uha.

Iza kapija su dvorišta
U nekima od njih su musava djeca
To su još kasne sedamdesete
U kojima se dude nasljeđuju
A odjeća ne presvlači svaki dan
To mi kaže nepogrešivo kolektivno sjećanje.

Osobno sjećanje ispod granice
Mogućeg sjećanja u psihologiji
Kaže da je bio period alkohola
Da je bila duga šutnja
Ili sam to samo izmislila
Ne usudim se više nikoga pitati.

Ali često razmišljam o toj ulici
O trenutku u dalekoj prošlosti
Nečijeg zaustavljenog života
O tom musavom djetetu na drumu
I mom ocu koji nije bio kriv
I autu koji nije zakočio na vrijeme
I tome da se više ništa nije dalo napraviti.

Koja je korist od tog sjećanja

Kad nema više ničega

Ni djeteta

Ni drumu

Ni auta

Ni oca

Ni kuće

Ni dede

Imali smo najljepše ruže u Zrinskoj

Nitko ih više ne sadi pred kućom.

PRIJELAZ ZA DIVLJE ŽIVOTINJE

*

Imam prijelaz za divlje životinje.

Ide od samog početka kraljevnice
pa skroz, skroz do dolje.

Krenu oko ponoći,
dlaka im je tamna i mokra,
prvo jedna, dvije male,
a onda za njima, na stotine.

Više ne mogu spavati,
prevrćem se po krevetu, hoću ga porušiti.

Ili nekad,
gurnem njegovu ruku tamo,
njome premjestim žbunje, sakrijem tablu.
Ali onda opet, sljedeće noći,
vidim ih u mraku, prvo svjetlucaju dva oka,
i tad zemlja počinje podrhtavati.

Imam prijelaz za divlje životinje,
ali bojim se,
spuštaju se do grada.

*

Bio je mrak.

Ali nisam se bojala.

Zato je to valjda san, a san nije život

Iako nekad u snu osjetimo strah

Tako golem kao da se radi o stvarnoj

Opasnosti

Naprimjer, snovi o letenju

I trenutku prije nego ćemo udariti o zemlju.

Podatak o neimanju krila vrlo je upečatljiv,

Lako probija sve razine podsvijesti.

Dakle, bio je mrak.

A rijeka, rijeka kojom sam plovila

Bila je još tamnija od tame uokolo,

Imala sam snažan osjećaj

Da je riječ o Dunavu.

Ipak, na površini je bilo neke čudne svjetlosti,

Dolazila je od mjeseca, valjda

Ili Dolby surround sistem špice,

Ono kad počinju filmovi.

Je li to bio čamac ili splav,

Sada je teško reći, svejedno,

Uz pomoć dugačkog vesla

Spretno sam pristala uz obalu punu žbunja,

Trnovitog, debelih grana, žilavog

Iako nije bilo jednostavno.

Prijateljici sam rekla,

Ovdje možeš izaći, a ona me je pogledala,

Pa, moglo bi se reći prestravljeno.

Nije me to omelo, morala sam se iskobeljati

Do duboke vode, a ruke su mi bile poprilično
Krvave.

Ništa od svega toga nije mi pokvarilo raspoloženje.
Znala sam kuda idem.

*

Svaku večer četrdeset pet minuta radiš na sebi,
udah, izdah, mačka, pas, zmija.
Pališ svijeću, gledaš u njezin plamen,
odnosi te monsunska Indija,
ajurvedski liječnici krpaju ti užurbani Zapad.
Napor donosi mir, mir, mir,
egzotika ulijeva povjerenje, crne kuglice klize niz grlo,
večernji rituali napokon ti donose zadovoljstvo.
Svaku večer četrdeset pet minuta radiš na sebi,
udah, izdah, mačka, pas, zmija.
Gasiš svijeću, ostaješ u mraku,
baš kao što sam i ja cijelo to vrijeme
na krevetu u spavaćoj sobi,
svaku večer,
ne radim na sebi
(nije da mi ne treba),
pokušavam te dočekati budna.

*

Jutros su me iz kreveta digle trešnje,
tko zna dokle bih se tako pretvarala da spavam,
da se nisam sjetila njih, u frižideru na najdonjoj polici.
Stigle su jučer, samo za mene, donio ih je dečko
koji je nekada bio zaljubljen u mene, a sada ima
sina i ženu i neku zamršenu situaciju oko toga.
Zvao me je da siđem, dolje pred zgradu,
nisam mogla jer je moje dijete spavalo,
pa je on došao gore.
Poljubio me u obraz i dao mi punu vreću
tamnocrvenih trešanja.
Zvala sam ga da uđe, a ona je iz sobe zvala:
Mama, mama...
Pitao me je kad se mislim udebljati i rekao da se
uopće ne mijenjam, a ja sam se samo smijala.
Mislim da je još uvijek malo zaljubljen u mene,
dok mi glatke trešnje pucaju pod zubima
i stvarno mi se čini da se nisam puno promijenila.
Sinoć dok smo ležali u krevetu
pitala sam muža je li vidio
koliko trešanja imamo u frižideru, rekao je da nije,
ali ja sam mu svejedno ispričala kako sam ih dobila.
Rekao je super, a ja sam pitala
ne bi li trebao biti ljubomoran.
Da je došao bez trešanja bio bih, odgovorio je.
Diže se, odlazi isključiti telefon,
a onda me grli s leđa i ljubi u vrat.
Nad mene se nadvija sjena,
neka žena ga zove, rano ujutro,
nešto mu govori ili samo šuti, svi znamo da je luda,
ali ja mislim da je možda malo zaljubljena u njega.
Zamišljam da se radi o kratko očišanoj studentici

ili sredovječnoj ženi koja nije ni znala da živi
dok nije ugledala njega i to mi se sviđa, ali opet
možda zato nije primijetio trešnje.

*

Stajale su pored ceste, te dvije žene,
Ili djevojke možda,
Danas je to teško reći,
Kada se više ne nose marama na glavi.

Provjeravala sam mrtvi kut, još jednom
(uključivanje je na tom mjestu opasnije)
Niža je pušila, cigaretu je držala nisko,
U jednoj ruci,
Drugu nije imala.

Kako se našla prvi put
U tom društvu gdje se puši,
Je li kašljala,
Je li se osjećala odraslom,
Kao mongoloidna djevojčica s naušnicom,
Napisao je jedan pisac.

I nešto me ta misao ne napušta,
Iako ovih dana, mislim o nečem drugom,
Zakuplja me želja od dolje, iz sredine,
Želim samo doći kući
I obračunati se s njom,
Skidam se i puštam vodu,
Voda je hladna,
Topla ne nadolazi
Ali želja je tolika
Ja mrznem i žudim
Žudim i žalim.

Ništa, ništa na ovom svijetu
Nije kako treba.

*

Sada trebam pisati.

Opravdati državne novce isplaćene za moje riječi

Potrošene na korektor za podočnjake

Nijansa 02 Ivory

Koji nanosim svako jutro

Prije vrtića

Dok se rasplinjuje slatki miris pospane djece

Kroz prozor pa dalje na vanjsku jedinicu

Klime ispod njega, posranu od golubova

Na koju sam zalijepila prozirnu foliju

Da ju kiselina ne nagrize

Da ju prstići ne dotaknu

Pa slučajno stave u usta.

Onda ću odvesti auto u praonicu

Popiti kavu s mamom

Ona će mi reći:

Ne želim te opterećivati,

Ali noćas sam mislila da ću umrijeti.

Zatim ću kupiti namirnice

Spremiti krevete

Pokupiti osušeni veš

Staviti prljavi da se pere

Nekad pristaviti ručak

Sve u tišini.

Sjedit ću za stolom

Neću varati, često mi neće ići,

To pisanje,

Pitat ću se kako sam ikada mogla To

Pitat ću se kome

Gledat ću sebe Tvojim očima na ekranu
U tekstovima novinara iz kulture
Prekršiti svoje obećanje da nikada,
Ali nikada više ne kliknem na komentare
I pročitati sljedeću poruku

pravaistina88 je napisao/la:

a tebi, Ivana, treba tvrda jebachina...
zato, javi se, podaci poznati redakciji!

*

Buce debeljuce cupkaju i sopću
U prozirnim tajicama s poderanim očicama
U predjelu međunožja
Vidi se dobro kad rašire noge na spravi
Za jačanje unutarnjih mišića bedara.

Ocvala žena sa znojnicom na glavi
Napokon dolazi na svoje uz zvuke makarene, batrga se,
Radi nešto za sebe,
Nakon uspješno preživljene menopauze
Slabo se snalazeći u tom ritmu.

Sredovječna Albanka iz pekare
Sagiba se dok sjedi na spravi za trbušne mišiće
Motivira ju fotokopirana slika
Meksičkog glumca iz sapunica
Zalijepljena na zidu ispred njenog lica.

Cvikerašica kruškolika tijela
Spušta se svakim pokretom u polučučanj
Nogu razmaknutih u širini ramena
Poluzatvorenih očiju
Kao da se nabija.

Izblajhana, nakvarcana mršavica
Sprinta kao luda na pokretnoj traci
Umišljeno zabacujući ispeglanim šiškama.

Penzička samo hoda po drugoj
Oko vrata joj je ručnik natopljen znojem.

Metalni glas iz zvučnika kaže:
Napustite stanicu za vježbanje, izmjerite puls
U trajanju od deset sekundi, krenite, sad.

Staju.

Sve prinose dva prsta vratu,

Gledaju u daljinu, broje,

Ne nosi svako srce jednakom lakoćom

Teret ovoga svijeta, masnoće,

Neprihvaćenosti, odmjeravaju se ispod oka.

Cupkaju dalje.

*

Oduvijek sam žalila ljude na blagajni
Koji na pokretnu traku stavljaju mačju hranu.
Stanovi koji smrde po mačjoj mokraći
Njihova tupa usamljenost
I tanke dlake na crnim vestama.

Jednom sam imala hrčka
Ali najviše od svega me zabavljalo
Hraniti ga karamelama
I gledati kako se rastežu između
Oštarih žutih zubića i prednjih šapa
(ako se to uopće može nazvati šapama)
Baš se mućio.
Ali, volio je slatko.

Međutim, te mačke, zlobne, opake i svojeglave
Nikada nisu bile moj par,
Previše loših osobina opravdanih
Životinjskom prirodom, uživanja u ljenčarenju,
Frktanja, vađenja kandži nizašto, sebičnog,
Prijetvornog umiljavanja,
U klupku, jezivo milom na dodir
S hrapavo slatkim jezikom.

Baš me uzruja kad se gledamo,
Oči u oči,
Da ne skrenem pogled, sigurna sam,
Gadura bi mi namignula.

Jer ja, iako mi teško pada, ispunjavam ponekad
Tuđe želje, i znam da sam više pseći tip
Dok stojim na blagajni
I na pokretnu traku stavljam mačju hranu.

*

U čekaonici naše ambulante je glasno
kao na pijaci.

Sigurna sam da dobar dio svijeta dolazi
ovamo, samo da bi se družio.

Sošalajzing.

Tako ti je to.

Život je takav.

Na kraju krajeva, svi smo mi ljudi,
i imamo potrebu ponekad
razmijeniti misli.

Ali, nema više one radosti
sve se izokrenulo.

Sabire prva čekaonska filozofkinja, svi se slažu,
nema daška ne mirnome moru,
dok se ne pojavi uzurpatorica.

Traži preko reda
muž bolestan, nepokretan leži,
teškom mukom peripatetičari kimaju glavama,
skupljaju usta kao da su zagrizli
nezrelu japansku jabuku,
popuštaju.

Uzurpatorica ulazi.

A šta ćeš, hor bruji, jadna je, ljudi smo,
moramo jedni druge pomagati.

Uzurpatorica čvrsto zatvara vrata za sobom.
Tišina.

Filozofkinja (nesigurno):

Ali ti nepokretni, oni su najgori,
leže, leže i ništa ne mogu, a čim se makneš
Hop!
Padnu s kreveta.

Svi plješću.

*

Umro je u strašnim mukama,
Uletjevši u tijesni prostor između
Plinskog plamenika s otvorenom vatrom
I debelog čeličnog dna lonca
Napunjenog mljevenim mesom
Ranije ubijenih životinja
U klaonicama izvan grada,
Zamotanim u listove kiselog kupusa,
Koji su samo zbog procesa ukiseljavanja
Zadržali tako svjež izgled
Inače su i oni već bili mrtvi,
Tko zna koliko,
I tko duže, oni ili mljeveno,
Ali taj Smrdljivi Martin je planuo
I čuo se zvuk
Prave pravcate malene eksplozije
Njegovo plosnato tijelo se rasprsnulo
Nije stigao ni ispustiti smrad
Prije toga,
Ta činjenica trebala me odobrovoljiti,
Ali samo prisustvovanje
Toj okrutnoj smrti
Toliko me zateklo,
Iako o njoj razmišljam svaki dan
Mogu joj se samo
Pokloniti.
Ne postoji ništa prisutnije, svakodnevnije,
Veličanstvenije.

*

Poezija ne trpi prenemaganje,
zazivanje Boga da ispuni pravdu,
uspješne,
potpune,
a jedinstvene.
Ne trpi unaprijed određen put
koridorima sigurnih riječi.
Glatke površine.
Pražnjenje crijeva
svaki dan u isto vrijeme.
Jake i nepobjedive
izvan sigurnog prostora bodljikave žice.
Utabanu stazu
dobrohotnog obiteljskog nasilja
kojom se krećemo generacijama
slijedeći miris užeglog ulja
zatvorenih očiju,
samo da dođemo do doma.
Postoji doduše i drugi put,
razumije se,
to je tek rukavac
u kojem nemaš pravo biti žrtvom.
Pustiš da ti kosti lijepo strše,
preoznačiš svaku riječ na koju naiđeš,
puna srca prigrliš priznanje
kako baš ništa nemaš
i nikada nećeš ni imati,
osim tih smiješnih riječi
koje ti iz prozirnog neba
pljušte po glavi.
Nađeš jedan mali zaklon
(ako takav uopće postoji)

e, tamo, možda te čeka Poezija
i trpi
sve
tvoje.

SKRIVENI FAJL

*

Ne mogu napisati pjesmu.
Imam tu potrebu, doduše,
Javlja se slično kao tjeskoba,
Ne mogu zrak udahnuti do kraja,
I kao da me nešto pritišće po rebrima
(tu uvijek zamišljam Scarlett prije zabave
kako se pridržava za stup kreveta
dok joj crna sluškinja zateže steznik).
Znam da moram napisati pjesmu,
Ali, već duže vrijeme, čini se da ne mogu.

Evo o čemu se radi:

Netko bi nešto mogao otkriti,
Pročitati je i onda me pitati
O čemu je zapravo ta pjesma?
(Ona koju ne mogu napisati, a želim,
i recimo da je napišem.)

Je li to pjesma o ljubavi?
Ili možda čak prije o mržnji?
Da nisi možda otišla predaleko?
Znaš li ti uopće što to sve znači?
Jesi li luda?

I zato nikako ne mogu napisati tu pjesmu.
Ne još.

*

Jednom ću napisati nešto o samoći
o nečijem jeziku u mojim petnaestogodišnjim ustima
u dva sata ujutro ispod tužne vrbe
na blatnjavoj makadamskoj stazi
ispred frizerskog salona "Petra"

o zimi u Bratislavi u nečijem krevetu
dahu češnjaka
i nepoznatim hrapavim madežima na
koži nečijih leđa pod mojim prstima

o zidu đaćkog doma Dore Pejačević
pet minuta prije nego će se zaključati porta
i nečijoj vlažnoj ruci među mojim nogama
samoći između hladnog ožbukanoz zida
i tijela nekog polaznika policijske škole
koji mi je rekao da imam tužne oči

o stjenovitoj uvali na Visu
koja mi je izgrebala leđa
o plikovima komaraca na nečijoj stražnjici
otočkom mraku, pa onda svjetlu,
pa tragovima menstrualne krvi na nečijoj
majici

o šarama oker pločica na podu kupaonice
jedne kuće na moru
u koje se utiskuju moja koljena
dok se o zidove odbijaju uzdasi
dok more valja kamenje na plaži
dok kamenje dobiva svoj oblik

o tijelu koje pamti
podstanarske stanove

mirise gume i jagode
toliko uzastopnih pokušaja
da bi se jednom, možda,
napisalo nekoliko stihova o samoći

*

Moja baka nikako da umre.

Tamo se proizvode tako savršeni mehanizmi
U toj dolini negdje u Švicarskoj.
Od šezdeset naučnika samo troje su stranci.

Da barem tako ne razjapi usta.

Pa čak ni oni ne mogu si to priuštiti,
Trebalo bi barem pet plaća za tu sitnicu.
Gospođa koja tamo radi, kaže,
Svako jutro brišem izlog
Zamazan od muških nosova,
Obično ih muškarci žele.

Mama kaže da se već i soba osjeti.

Ugladjeni stariji gospodin
Uvodi nas u zadnja testiranja prije distribucije
U samo nekoliko dućana u svijetu.

A ona samo leži i sluša.
Čujem iz njezine sobe taj dokumentarac
O satovima u zemlji
Gdje je sve čisto i savršeno
I svatko zna kad treba otići,
A ona nikako da umre.
I nije ju briga koliko je trebalo
Truda i odricanja da bi se stvari
Dovele do savršenstva,
Samo zijeva
Ne stidi se ni tog mirisa,
Misli da je nečim zadužila svijet
I to je drži na životu.

*

Ležala sam potrbuške na krevetu
u hotelu Continental u Rijeci,
bilo je odvratno hladno,
ali bilo je more,
bio je ožujak,
bila sam pjesnikinja.
Moja cimerica
je pušila travu od šest ujutro,
tapete na zidu podsjećale su na Rosemaryinu bebu,
izašla mi je prva knjiga pjesama.

Život je tek trebao početi
svi su mi to govorili,
ali ja sam znala da je nešto završeno
i da nikada više neću pisati
knjigu za koju ne znam da je knjiga,
uz bočicu badelovog konjaka, meki York i svijeću
pretvarajući se da sam Jesenjin.

Bojala sam se da je s pisanjem gotovo,
vrata se nisu više dala zaključati
sve te velevažne glave gurale su se kroz prozor.

Onda je u sobu ušao Simo.
Legao je pored mene.
Ja ne znam kako dalje, rekla sam,
iz blizine smo se gledali.
Pretvaraj se da si netko drugi, rekao je
ja to uvijek radim, kad sjednem pisati.
Uštipnuo me je za bedro,
malo kasnije smo se napili.

Srela sam ga jednom u gradu nakon kemoterapije:

Hej, sjajno sam!
Imam garanciju na pet godina!
Kao moja veš mašina, odgovorila sam,
bila je to najgluplja stvar koju sam u životu rekla.

Još nisam izbrisala njegov broj iz mobitela
uvijek je tu kad trebam nekoga na S.,
pretvaram se da nešto tek treba početi
da sam netko drugi
iako je jasno, samo se o krajevima radi.

*

Već dugo razmišljam, danima,
o toj plastičnoj vrećici punoj pišljivih,
nešpricanih jabuka,
o procesu truljenja

koji se odvija na podu špajze.
Voljela bih ispeći kolač
da ga zaustavim.
Voljela bih da sve ne propadne samo tako
da nas plijesan ne otkrije.

Ali jedino za što sam sposobna ovih dana
u ovome životu
ne usuđujući se više otvoriti ta vrata
jest zamišljati kako smeđe još nije došlo do koštice.
Iako znam da omekšava.
Viđam mušice kako plaze pod vratima.

Dok stružem inje sa vjetrobranskog stakla,
ponekad osjetim miris uskuhalog voća,
kunem se, kad se vratim kući,
spasit ću makar preostalu
mrvicu, tvrdog bijelog mesa šugavih jabuka.

Kad se ti vratiš kući, to će biti nešto drugo,
namirisat ćeš samo cimet i vaniliju.
Nećeš ni znati za to mjesto zaraze,
kako smo blizu bili.
Pobit ću jagodicama svaku preostalu
gnjilu mušicu.

*

Tvoja žena bi trebala imati strast za prirodu,
Za pare koje se dižu iz zemlje,
Uz hodočasnički puteljak do Santiago de Compostela
O kojima pričaš užarenih očiju,
Kamo biste vodili vašu kćer,
Jednoga dana.

Tvoja žena bi trebala čitati knjige
Duže od sto pedeset stranica
Jer je uporna, pametna i disciplinirana.

Tvoja žena,
Svakako ne bi trebala biti u depresiji
I otkazivati magnetske rezonance u zadnji tren.

Ni rasplakati se na pijaci prepunoj
Sezonskih bresaka, lubenica, i svježih ribe,
Dok kupujete pileća krilca jer ribu ne podnosi,
Kad joj kažeš da su je vidjeli s drugim.

Tvoja žena ne bi se trebala praviti da spava.
Ni krvariti toliko zbog stresa.
Ni kupovati krišom cipele.
Radost.

Tvoja žena bi trebala biti
Sve što nisam
Ja,
Tvoja žena.

*

Baka je napokon umrla
A ja sam bila zaljubljena.

Tek sad, nakon toliko vremena,
U stanju sam primijetiti očito.

Jutro dana smrti.

Krv u vodi i voda u plućima.

Vilica moje mame,
Moj odsutni zagrljaj oko njenog ramena.

Kažem, bila sam zaljubljena, nije sve stalo u mene.

I sunce, blještavo travanjsko sunce
Koje ne bira.
Pada na baku, upeklo u smežurano tijelo,
Mama i sestra koje udaraju nakrivljenu, pokidanu roletu,
Tvrdoglavu,
Ne da se spustiti
Ispara maminu ruku,
Krv, opet,
I vapaj moje mame:

Sunce, jebeno sunce!

*

Ja sam opsjednuta sobom.
Kada trebam zaplakati tjeram se da zijevam
Kako bi mi se oči napunile suzama.
Onda legnem na bok
Da is cure
Dok ti pričam kako mi je stalo.

Iz njezinog djetinjstva pamtit ću tek neke rečenice,
Požurujem ju, uvijek je tako spora, hoda iza mene,
Kaže
Mama, ti si tako mršava.

Uspoređujem se neprestano
Često pobijedim.

Ali osim mene nitko, ili skoro nitko, ili ja to mislim,
Ne zna
Da nisam baš pametna.

Zbog toga, nekad kažem da volim Babelja,
Drag mi je,
Ali da budemo iskreni
Osim vlastitog poharanog dvorišta
Povijest mi nije jača strana.

Zaprepasti me kako izgledam na fotografijama
Pred ogledalom napućim usne
Ljepša sam.

Često razmišljam o tome
Kako me vidi
Njegova žena.

Dva puta sam si rekla, s tim usnama,
Odvratna si.

Toliko je postalo dramatično
Ne znam koliko ću još dugo izdržati u tom odnosu.

*

Kupujemo vrata. Protuprovalna.
Na katu iznad nas, opljačkan je susjed.
Pred zgradom, naslonjen na štaku,
U malenom teatru
Uzbibanim srcima bucmastih prodavačica
Suhonjavim prstima
Predočava dramu:
Penzija
Prsten voljene pokojne
Sve zapečaćeno
Nered.
Naklon, a onda se publika smjenjuje,
Premješta štaku
Težinu, pa kreće iznova.

Kupujemo vrata. Protuprovalna.
Moglo se desiti nama,
Moglo je biti sve razbacano,
Moglo je nestati,
Nešto za što nismo ni znali da imamo.

Odlazim spavati prije nego se vratiš
Umičeš se mome tijelu u hodniku
Iako mi ne treba puno prostora,
Zaboravila sam gdje su ti usta,
Vratila sam se u dječju sobu.

Kupujemo vrata. Protuprovalna.
Ali bojim se, neprijatelj je već unutra.

*

Već mjesecima ne napuštamo položaj.

Vidim te kako stojiš gore na izvidnici,
Šetaš se lijevo desno, rekla bih da imaš i pušku,
Ali s ove udaljenosti ne mogu biti sigurna.

I samo pratiš. Sve što se događa u žbunju.

Ovdje dolje je mokro i hladno,
Noge su mi ukočene od čučanja,
Prsti su mi plavi i promrzli,
Blata imam već i na bradi,
Ali još ne popuštam.

Tvoji vojnici nadiru, uporno i polako,
Navečer sjede kraj vatre i smišljaju strategiju.
Izgledaju kao da znaju za što se bore.

Moji urlaju pred zoru, tada su obično pijani,
Nemaju više neke motivacije
Pa ih to drži, blizu crte i blizu zaborava.

Još nije sve uništeno, iako predosjećam skorašnju bitku.

Hoće li se moji napiti pa krenuti prvi,
Ili će tvoji ustati i otresti pepeo s čizama,
Ne znam,
Ali nebo je večeras crveno,
Zemlja bi da se natopi.

*

Ljepši si
Otkad sam ti rekla
Da te ne volim.

Glas ti se produbio
Podočnjaci me razvaljuju
Brada koju si počeo puštati tog dana,
Ta brada,
Prikradem ti se dok spavaš
Nadam se da će me ogrebat.

Zaista, trebalo je uvjeriti tog dječaka
Da nestane
Da napravi prostora za tebe

Divan si,
Otkako te ne volim.

*

Carmen i Carlos
Su se potucali po svijetu
Ganjajući književne stipendije
Izgnani sa Kube.

Carmen i Carlos
Pred nama plešu tango
U dvorištu rezidencijalne kuće u Grazu
U krilu mi je njihov trogodišnji sin
Milosh (po Miloshu Formanu)
Čije ime nije na državnom
Spisku dozvoljenih imena,
Samo jedan od njihovih grijehova
Svojom tamnoputom ručicom
Mazi me po dojci,
Uživam.

Carmen i Carlos
Se smiju, zapinju i skoro prevrću stol
S maslinama i čašama vina
Milosh žmiri, diše duboko i cucla palac.

Carmen i Carlos
Ostaju još dugo sjediti u dvorištu
Kroz otvorene prozore dopire zvuk jezika
Koji među sobom pričaju
Carmen i Carlos.

Mi se još njušimo
Bolji smo nego što jesmo
Dižemo se i odlazimo u sobu
U krevetu smo po cijeli dan.

Sjećam se da je Carmen njegovala starce po kućama u Barceloni

Negdje sam uhvatila da je Carlos za djevojkom otišao u Krakow
Nema šanse da Milosh pamti tu večer kad se mazio s mojim sisama
Bio je najljepši dječak s velikim ušima kojeg sam ikada vidjela.

Ti uvijek plešeš sam zatvorenih očiju
Ja uvijek stišavam muziku koju ti pustiš
Carmen i Carlos su razbili tango,
Gdje ćemo pobjeći mi?

*

Posjedovat ću te
Svaku žilicu pod tvojom kožom,
Otkinutog lista okrenutog prema suncu
Od stabljike pune sokova, pa naniže
Koja se grana prema rubovima

Posjedovat ću te
Svaku krastu otpalu s tvog dječjeg koljena
Zrno na pješčanom štrandu
Pomiješano s hrđom šlepera
Koje će nadživjeti nas i našu djecu

Posjedovat ću te
Svaku davno izgubljenu svilenu vlas tvoje kose
U tučnjavama iz kojih smo izrasli
U predgrađima nesretnih gradova
S danas sretnim ljudima

Posjedovat ću te
Sve do jednog,
Ružičasti pupoljak na tvom jeziku
Ledeni bol u zubima, slinu,
Ostavljen u gnjecavim šiptarskim kornetima

Posjedovat ću te,
nemoj me gledati tako.

*

Ti si moj Krist.
Kakav glup početak pjesme,
Ali stvarno, stvarno si me
Spasio.

Ivana Bodrožić

Rođena 1982. godine u Vukovaru, dio djetinjstva provela je u Kumrovcu, a opću gimnaziju pohađala je u Zagrebu. Magistrirala je na studiju filozofije i kroatistike Filozofskog fakulteta u Zagrebu.

Djela su joj prevođena na desetak stranih jezika, a za svoj književni rad nagrađena je uglednim domaćim i inozemnim nagradama kao što su nagrada Goran za mlade pjesnike; Kiklop, nagrada za najbolji roman; Prix Ulysse, nagrada za najbolji debitantski roman s područja Mediterana; Kočićovo pero; Edo Budiša; Meša Selimović; Balkan Noir i druge.

Objavila: *Prvi korak u tamu* (poezija, 2005); *Hotel Zagorje* (roman, 2010); *Prijelaz za divlje životinje* (poezija, 2012); *Za što sam se spremna potući* (kolumne, 2013); *100% pamuk* (priče, 2014); *Rupa* (roman, 2016); *In a sentimental mood* (poezija, 2017); *Klara Čudastvara* (s ilustracijama Vendi Vernić, slikovnica, 2019), *Sinovi, kćeri* (roman, 2020).

ivanabodrozic.com

Biblioteka Online

knjiga 227

Ivana Bodrožić

PRIJELAZ ZA DIVLJE ŽIVOTINJE

© 2023 Ivana Bodrožić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2023

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Krešimir Pintarić

Fotografija

Foundry / Pixabay.com

Objavljeno

26. ožujka 2023.

ISBN 978-953-374-053-9 (HTML)

ISBN 978-953-374-054-6 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-374-055-3 (PDF)

ISBN 978-953-374-056-0 (MOBI)

Prvo izdanje

V.B.Z., Zagreb, 2012.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija
Republike Hrvatske.**